

Ominösa tidstecken
: Vi äro bedragna!
: Vi äro förlorade!
/

Lee, Charles

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

LEE. Charles
Ominosa tidstecken

Teol.
Apokalypt.
(Ps)

1929

Kungl. biblioteket

0 0000 000105182

+ LEE, Charles

Teal.
Apokalypst.
(32)

OMINÖSA TIDSTECKEN.

VI ÄRO BEDRAGNA!

VI ÄRO FÖRLORADE!

C. L.

”Jag ryser i både kropp och själ, när jag tänker på, huru vi blivit bedragna”, yttrade en gammal gråhårig man, i vars ansikte ångest och förtvivlan gjorde sig märkbara. Han fortsatte: ”Världskriget kom så plötsligt och överraskande, att det framkallade allmän bestörtning, och folken liksom med ens förlorade besinningen. Man jag ser framför mig en händelse, som är ännu farligare, och den kommer lika plötsligt över mänskligheten och medför ännu svårare följder än världskriget.”

Allas våra blickar voro riktade på mannen. Hans allvarliga både uppsyn och ord gjorde djupa intryck på oss. En av oss frågade: ”Vad slags händelse åsyftar ni, som kan medföra svårare följder än världskriget?”

Han svarade: ”Innan jag besvarar denna fråga, vill jag fråga er, om ni äro kristna. Tron I verkligen Kristi evangelium?”

Flera av oss svarade: ”Visst äro vi kristna och tro Kristi evangelium.”

”Jag betvivlar det”, sade mannen, ”och om ni tillåta, vill jag ge er orsaken till detta mitt tvivel. Det slags evangelium, som i allmänhet predikas, är icke Kristi evangelium, och följaktligen leder det ej till den sanna tron på Jesus. Jag vill fästa er uppmärksamhet vid det plötsliga utbrottet av världskriget, som på en gång försatte hela kristenheten i bestörtning. Hade Kristi evangelium behärskat dem, som kalla sig kristna, så hade de förväntat detta plötsliga krigsutbrott, ty Kristus har förut sagt det.

Hela Kristi evangelium rör sig om den stora dagen, i skriften kallad 'Herrens dag' — dagen då detta evangelium eller glada budskap skall förverkligas i ett fredens rike på jorden. Detta utgör summa summarum av Kristi evangelium. Och första villkoret för upprättandet av ett sådant rike är, att genom världskrig och revolutioner utrota det tillstånd, som uppkommit och vidmakthålles av tillverkningen av vapen och dithörande förberedelser till krig.

Svaret, Kristus gav på lärjungarnas fråga: 'Vad varder tecknet för din tillkommelse och världens ände?' visar, att han ställde världskriget och den medföljande nöden, han kallar en 'stor vedermöda', som icke har sin likhet i någon föregående tid, inför deras sinnen. Han säger först, att krig och rykten om krig skulle de få höra om, och han varnar dem att ej taga detta som utmärkelsetecken, på det de väntade. 'Ty allt detta måste ske', säger han, 'men änden är dock ej förhanden.' Men så tillägger han: 'Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall vara hungersnöd, farsoter och jordbävningar på den ena orten efter den andra.'

Innebörden av detta är: krig emellan två nationer och enstaka folkresningar utgöra icke något tecken för evangeliets slutakt, men ett krig, som framkallar rike efter rike att resa sig för att bekriega andra rikena samt folkresningar inom varje land med åtföljande hungersnöd etc., utgör kännetecknet på tiden, då Mäniskosonen skall förverkliga sitt evangelium."

Vi invände: "Men krig och uppror stå ju stiek i strid mot den mening evangelium omfattar."

"Alldeles riktigt", svarade han. "Men insen I inte, att om slagskämpar resa sig mot varandra i ett hus, det är omöjligt att upprätta fred där, så länge dessa kämpar stå beväpnade och söka fördärva varandra? Avväpning är ju det första villkoret för freden dem emellan."

Vi invände ytterligare: "Men världskriget vittnar ju icke om någon avväpning utan tvärtom."

Han svarade: "Om slagskämparna i huset icke låta avväpna sig, så finns det ingen annan utväg, än att de må förgöra varandra. Sedan kommer freden som en följd av att orsaken till strid blivit utrotad."

"Men huru kan världskriget utrota orsaken till strid?" frågade vi.

"Som svar på denna fråga vill jag läsa profetens ord, som jag förstår nu gå i bokstavlig uppfyllelse:

'Träden fram, I folk, och hören: I folkslag, akten härpå. Jorden höre och allt vad på den är, jordens krets och vad som alstras därav! Ty Herren är förtörnad på allt folk, och vred på all deras här; han giver

dem till spillo, han överlämnar dem till att slaktas. Deras slagna kämpar ligga bortkastade, och stank stiger upp från deras döda kroppar, och bergen flyta av deras blod.' Es. 34: 1—3.

När jag nu läser i tidningarna om, huru krigarnas blod flyter i strömmar på höjder och i dalar, så ser jag ju, att där uppfylles profetens ord. Och inledningsorden utgöra ju en himmelsk proklamation till hela jordens befolkning, att en allmän ödeläggelse av deras arméer förestår. Läger jag så härtill, vad Gud säger genom profeten Sefania i kap. 3: 8, att Han skall låta konungarikena komma tillhoppa, för att Han må utgjuta sin vrede över dem samt att hela världen skall genom Hans nits eld förtäras, så står det klart för mitt sinne, att härmed menas världskriget och den ödeläggelse, som därmed följer."

"Men", sade vi, "Kristi evangelium må väl ha ett annat mål än en sådan där förfärlig ödeläggelse?"

"Ja, målet", sade han, "det är förutbestämt och innebär följande av Esaias uttalade ord om sonen:

'Det folk, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus; över dem som bo i dödsskuggans land skall det skina klart. Du skall göra folket talrikt, du skall göra dess glädje stor; ty inför dig skola de glädja sig, såsom man glädes under skördetiden, såsom man fröjdar sig när man utskifftar byte. Ty du skall sönderbryta deras bördors ok och deras skuldrors gissel och deras plågares stav, likasom i Midjans tid. Och skon, som krigaren bar i krigslarmet, och manteln, som sölades i blod, allt sådant skall uppbrännas och förtäras av eld. Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och han skall heta Underbar i råd, Vändig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron och över hans rike; så skall det befastas och stödjas med rätt och rättfärdighet, från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.' Es. 9: 2—7.

Detta stämmer ju överens med vad ängeln uttalade till Maria om samma son, nämligen:

'Och se, du skall avla i ditt liv och föda en son, och du skall giva honom namnet Jesus. Han skall vara stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans Fader Davids tron. Och han skall vara en konung över Jakobs hus till evig tid, och på hans rike skall ingen ände vara.' Lk. 1: 31—33.

Målet för denna son och hans evangelium är ett fredens furstendöme, upprättat på jorden. Och för att uppnå detta mål måste han först bryta sönder det ok, som nedtrycker folket, och utrota allt krig och det som hör dit, och det är denna förberedelse, som nu är igångsatt genom världskriget."

Vi kände oss överbevisade om, att mannen hade rätt och både honom förklara orsaken till, att detta krig kom så plötsligt och oförväntat.

Han svarade: "Jag har redan nämnt om, att detta världskrig tillhör Herrens stora dag, och genom att läsa Pauli ord i 1 Tess. 5: 2, 3 klargöres det, varför det kom så plötsligt. Paulus säger där:

'Ty i veten själva väl, att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. — När de säga: det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt fördärv över dem, likasom födslovåndan över den havande kvinnan, och de skola icke kunna undfly.'

Det plötsliga och överraskande i saken vittnar just om, att det är Guds finger, som framdrivit det, ty han har genom sina profeter intygat, att så skulle ske. Och Kristus själv ger ju samma intyg, när han säger om samma dag: 'Ty såsom en snara skall han komma över alla, som bo på hela jordens yta'.

I veten ju, att fredsropet, Paulus antyder, har under de femton år före världskrigets utbrott spritt sig över hela världen. Kejsare, konungar och följaktligen hela folket, och socialisterna icke minst, ha deltagit i fredsropet — den beväpnade freden. Om de, som föregiva sig att predika Kristi evangelium, hade känt och trott detta evangelium, så skulle de ju ha varnat folket och sagt, att fredsropet utgör tecken, som vittnar om en överhängande fara samt att utbrottet av världskriget förestod. Men tysta som fiskar ha de alla varit om denna sak, men i fredshornet ha de alla tutat."

Vi nödgades medgiva, att mannen hade rätt, ty alla hade vi genom våra predikanter invaggats i den tron, att fred och säkerhet tillhörde framtiden, och hade som en följd inrättat oss därefter i fråga om både vårt andliga och lekamliga väl.

Nu blevo vi ändå mera angelägna om att få veta, vilka händelser värre än världskriget som skulle komma plötsligt och överraskande över oss.

Därpå svarade han: "Som kristna borde ni ju vara kända med bibelns lära och stå väntande på hvad den säger skall ske i den tid, vi nu leva. Ni ha ju länge observerat arbetarrörelsen och sett, huru den spritt sig i alla land samt förbundits i de skilda landen till en internationell förbrödring. Vad tro ni detta innebär?"

"Ja, arbetarrörelsen", svarade vi, "det är ju socialisterna, som representera den, och detta oroselement blir nog undertryckt med tiden."

"Ni tro det. Men observerade ni inte, huru fort och överraskande även den kom? Vem trodde för c:a 40 år sedan, att en så omfattande arbetarrörelse skulle göra sig gällande i alla land? Och varför är den kommen? Svaret på denna fråga blir nog för er lika överraskande som världskriget efter alla förutsättningar

och stora ord om fred och säkerhet. Jag skall nu visa er, varför den kom samt ändamålet med dess kommande.

Den var förutsagd av Herrens profeter för mer än 3,000 år sedan. Moses profeterade om den och visade, att landet han ledde folket till, nämligen löfteslandet, om de avfölo från Guds ord och bröto hans förbund skulle detta land utspy dem, och de skulle förskingras bland hedningarna. Men så efter det deras fångenskapstid tilländalupit, skulle Gud åter samla dem från alla land, dit de förskingrats. Följande profetiska utsaga visar, att denna återsamlingsrörelse även sträcker sig över de nordiska länderna. Profetian har följande lydelse:

'Se, den tiden kommer, säger Herren, att jag skall uppväcka åt David rättfärdighetens frukt, och det skall vara en konung, den väl regera skall och skall upprätta rätt och rättfärdighet på jorden. På den tiden skall Juda hulpen varda, och Israel säker bo; och detta skall vara hans namn, det man honom kalla skall: Herren vår rättfärdighet. Därför, se den tid skall komma, säger Herren, då man nu icke mer skall säga: Så sant som Herren lever, som Israels barn utur Egypti land fört haver; utan: Så sant som Herren lever, som Israels hus' säd utförde och hade av nordlanden och utur alla land, dit jag dem fördrivit haver, så att de nu skola bo uti sitt land.' Jer. 23: 5—8.

'Detta har väl avseende på judarna'', sade vi, 'och kan ju icke angå oss direkt.'

'Judarna!'' svarade han; 'ären I icke kända med historien om det folk, som Gud en gång utkallade från Egypten? Det bestod ju av 12 stammar, och judarna bestå endast av två. De fördelades i två skilda hus genom Jerobeam, som ledde de 10 stammarna till avfall från Davids tron och Jerusalem. Från den tiden kallades de Juda hus och Israels hus och styrdes av konungar, som vakade över att riksgränserna dem emellan höllo dem skilda åt. Omkring 200 år fortsatte Israels hus i Samarien men fördes slutligen i fångenskap till Assyrien, och från denna fångenskap ha de ännu ej förlösts. Assyrien erövrades av andra makter, och därigenom förskingrades Israels hus bland alla folk.

Profetian, jag anført, säger ju också, att på den tiden, då återställelsen sker, skall Juda hulpen varda och Israel säker bo. De två husen omnämnas ju även där.'

Vi invände: 'Låt så vara att profetian gäller Juda och Israel, men vad ha vi kristna med det att göra?'

'Observera ni inte, vad profeten säger? 'Se, den tiden kommer, säger Herren, att jag skall uppväcka åt David rättfärdighetens frukt, och det skall vara en konung, den väl regera skall och skall upprätta rätt och rättfärdighet på jorden.' Denne konung är ju Kristus, och när ni kalla er kristna, så mena ni väl att ha med Kristus att göra?'

”Ja, vi mena att han skall frälsa oss till sitt rike däruppe i himmelen.”

”Denna er tro grundar sig på solgudaläran. Den tillhör solkultens evangelium, som i förbindelse med byggandet av världsriket blivit nedärvd från hedningarna. Ni kunna i den heliga skrift icke uppvisa en enda text, som stadfäster sådan lära.”

Vi sågo på varandra, och alla tyckte vi, att sådant tal var ju helt och hållet stridande mot det evangelium, vi hört och trott, och vi sökte att påminna oss någon text, som vi kunde anföra till vårt försvar. En av oss var predikant, och vi stötte på honom att anföra bevis. Han funderade en stund, och så citerade han Joh. 14:2, där Herren säger: ”I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag hava sagt eder det; jag går bort för att bereda eder rum.” ”Där”, sade vi, ”är bevis nog för oss.”

”Ni måste då först bevisa, att fadershuset är däruppe i himmelen. Min uppfattning är, att fadershuset är där, varest barnen födas och fostras, och detta sker väl icke däruppe utan här, där Guds ord förkunnas och Guds ande fostrar dem, som pånyttfödas av Guds frälsningsord. Och så må ni även bevisa, att Kristus, när han återkommer till jorden, återigen lämnar den för att föra sina efterföljare dit upp, ty han säger ju till lärjungarna, att han skall komma tillbaka och då taga dem till sig.”

Vi stötte åter på predikanten att svara, men han fick icke fatt i något, som kunde anföras som bevis för att Jesus, när han återkommer från himmelen, går tillbaka dit igen. Hade vi sagt så, hade han genast frågat oss, om vi med skriften kunde bevisa, att Herrens ankomst sker tre gånger, och detta kunde vi icke.

Då fortsatte åldrigen: ”Efter det ni nu börja inse, att den nedärvda uppfattningen vilselett er och riktat er trosåskådning åt orätt håll, så låt mig åter kalla er uppmärksamhet till orden, profeten uttalar om upprättelsen av rätt och rättfärdighet på jorden.

Han säger, att det vid tiden Herren samlar de två husen skall komma en folkrörelse, som kommer att likna folktåget, som drog ut från Egypten under Mose ledning, så att det slutligen skall sägas: ”Så sant som Herren lever, som Israels hus’ säd utförde och hade av nordlanden och utur alla land, dit jag dem fördrivit haver.” Detta är icke den enda text, som vittnar om denna rörelse. Jag kan anföra en hel del av dem. T. ex. Es. 11: 1—4 vittnar om samma Davids telning, att den skall uppspira i kunglig kraft, och att det då skall utföras ett verk på jorden, som liknar det Moses utförde, ty det står således: ”Och Herren skall på den tiden för andra gången uträcka sin hand för att samla kvarle-

van av sitt folk. Han skall uppresa ett banér (ett kungligt standar) bland hedningarna (nationerna) och sammanhämta de fördrivna av Israel och församla de förskingrade av Juda av fyra jordens ändar." Märk så tydligt han skildrar de två husen, de fördrivna av Israel, de 10 stammarna, och de förskingrade av Juda, de två stammarna, Juda och Benjamin. Och i den sista versen av kapitlet står det, att det skall bliva för kvarlevan av detta Herrens folk en väg, 'såsom det skedde på den tiden de drogo ut från Egyptens land'. Behöver jag anföra flera bevis?"

Vår predikant svarade: "Ni håller er blott till det gamla testamentet. Vi anse oss icke ha med det vidare att skaffa. Det är väl det nya testamentet, som vi böra hålla oss till."

"Tro ni då icke, att det är en och samma Gud, som medelst sin Ande har givit sina vittnesbörd i de båda testamenten? Enligt min uppfattning så utgör hans ord genom profeterna själva grunden för både Kristi och hans apostlars ord. Men låt mig fästa er uppmärksamhet direkt vid liknande vittnesbörd i det nya testamentet. T. ex. Apg. 3: 20—25. Petrus vittnar där till judarna och kallar deras uppmärksamhet till samma tid av vederkvickelse och återställelse av de fördrivna och förskingrade av Abrahams säd och säger, att Gud då vill sända den 'utkorade, Jesus Kristus, vilken himmelen måste upptaga intill tiderna för alltings återställelse, om vilka Gud av ålder har talat genom sina heliga profeters mun'. Och så för att utmärka återställelse-rörelsens beskaffenhet tillägger han: 'Ty Moses sade: En profet, lik mig, skall Herren, eder Gud, åt eder uppväcka av edra bröder; honom skolen I höra i allt vad han talar till eder. Och det skall ske, att var och en själ, som icke hör den profeten, skall utrotas ur folket.'" Och så anför han, att alla profeterna ha 'bådat dessa dagar'."

Vi kunde ju icke förneka, vad vi själva sågo och läste i bibeln men invände likväl, att Paulus var väl av en annan mening om frälsningen och dess mål, ty han säger ju så litet om det den gamle mannen anför.

"Jaså, tro ni det. Vi kunna ju undersöka saken. Till romarna skriver han således: 'Jag vill icke, mina bröder, att I skolen vara i okunnighet om denna hemlighet — att förhärdelse har endels träffat Israel till dess hedningarnas fullhet (deras avmätta tider) har ingått. Och så skall hela Israel varda frälst. Från Sion skall förlossaren komma, och han skall bortskaffa ogudaktigheterna från Jakob'. Rom. 11: 25, 26. Detta tydliga vittnesbörd avhandlar ju alldeles detsamma, som jag anför från profeterna."

"Men det står ju, att förlossaren skall komma från Sion. Menas härmed det gamla Jerusalem?"

”Nej, det nya förbundet representerar verkligheten, vars skugga kastades i det gamla förbundet. Sion var ursprungligen Davids borg, som han intog från fienderna, och denna skugga betecknar folket, som lösgöres från Babel, tegelstensriket, vilket kaldeerna grundlade redan på Abrahams tid och varifrån han på Guds befallning vandrade ut. Följande texter visa meningen med nya förbundets Sion: ’O, o, flyn utur nordlandet, säger Herren; ty jag har förstrött eder uti fyra väder under himmelen, säger Herren. O, Sion, du som bor när dottren Babel, fly!’ Sak. 2: 6, 7. ’Statt upp, statt upp, Sion... Gör dig lös av dina halsband, du fångna dotter Sion! Ty alltså säger Herren: I ären sålde för intet; I skolen ock utan penningar löste varda.’ Es. 52: 1—3. Dessa vittnesbörd visa också, att det är insamlingen det är fråga om, just den som nu förestår och som förbindes med Kristi andra ankomst.”

Vi kunde ju icke motsäga mannen, ty hans bevisföring var stark nog att tillstoppa vår mun, men vi varken kunde eller ville tro på att arbetarrörelsen, som vi äro kända med och som nu berör alla land, kan vara den som skriften talar om, varför vi invände: ”Den arbetarrörelse, vi äro kända med, kan icke vara den, som profetian vittnar om skall komma, ty det finns icke alls någon gudlighet eller respekt för Guds ord hos det folket. De flesta äro socialister och på samma gång fritänkare.” Därpå svarade han:

”Om ni bygger ett hus, så samlar ni ju först materialet. Om trä eller sten så är det ju icke alls bearbetat, när det först tages ur skogen eller berget. Det fordras sedan, att det arbetas på för att göras passande för byggnaden. Just så här. Kvarlevan av Israels hus och Juda hus skall först samlas från sin trældom bland nationerna för att uppbyggas i ett andligt hus, och detta byggande omfattar det profeten säger, att ’förlossaren skall komma för att bortskaffa ogudaktigheterna från Jakob’. Det står, att han, förlossaren, skall bortskaffa dem, d. v. s. avsöndra folket ifrån dem. Felet med er, att ni ej kunna fatta detta, synes vara, att ni behärskas av det habelska omvändelse- och gudlighetsverket, som vår tids s. k. omvändare driva med. Detta är någonting helt annat än det Kristi evangelium ställer i ljuset. Det första Gud fordrar av dem, Han omvänder, är, att de skilja sig från lögnaktiga läror. Han säger t. ex. till Jerusalem: ’Så två nu, Jerusalem, ditt hjärta ifrån ondskan, på det att du må få hjälp, huru länge skola de skadliga läror när dig bliva?’ Jer. 4: 14. Det är lögnläror, som leda hjärtat bort från Gud. Det allmänna omvändelseverket förbindes med idel lögnläror, så att de s. k. omvända föras längre bort från Gud, än de som anses vara oomvända och vanliga naturmänniskor.” —

”Men omvända måste arbetarna bliva, innan de kunna räknas som Guds folk, detta är vår fulla övertygelse.” —

”Ja, däri ha ni rätt. Och nu vill jag visa er, att Gud på förhand även sagt, huru detta skall tillgå. Ni kunna icke bevisa, att Jakobs hus, medan det var i Egyptens trälldom, var ett till Gud omvänt folk. Det var ju i öknen, Herren omvände dem. Han visade dem där sina under och tecken och utrotade dem, som icke lydde Hans röst. Denna skugga visar, vad som förestår kvarlevan av Jakobs säd. Även framför den ligger öknen och en ökenvandring, och där vill Herren rensa den och avskaffa oöudaktigheterna. Han vill giva kvarlevan en ren och sund lära.

I Hosea 2:a kap. talar Herren om vad Han vill göra för att omvända arbetarskarorna till sig. Han vill först taga bort must och korn (genom 3½ års torka) och därmed göra slut på deras fröjd, högtider, sabbater och alla deras helgdagar. Och Han vill ’hemsöka Baalims dagar’, säger Han. Baalim betecknar tegelstensrikets gudamakt, och dess dagar, alla högtidsdagar, inbegripande sön- och soldagen, ty allt i den vägen hade sin upprinnelse i och tillhör solkulten. Och så tillägger Han:

”Därför se, jag vill locka henne och föra henne uti öknen och tala ljuvligen med henne. Där vill jag giva henne sin rätta vingård och Achors dal, där man predika skall det I hoppas skolen, och där skall hon sjunga likasom i hennes ungdoms tid, då hon utur Egypti land drog. Och på den tiden, säger Herren, skall du kalla mig: min man, och icke mer kalla mig: min Baal. Ty jag skall låta Baalims namn bortkomma utur hennes mun, så att man deras namn icke mer ihågkomma skall. Och jag skall på den tiden göra dem ett förbund med vilddjuren på marken, med fåglarna under himmelen och med maskarna på jorden och skall borttaga både, svärd och krig utur landet och låta dem bo säkra. Jag vill trolova dig mig i evig tid, jag skall trolova dig mig uti rättfärdighet och dom, uti nåd och barmhärtighet; ja, uti tron vill jag trolova dig mig, och du skall känna Herren. På den tiden, säger Herren, vill jag höra; jag skall höra himmelen, och himmelen skall höra jorden, och jorden, skall höra kornet, must och olja, och de skola höra Jisreel. Och jag skall behålla henne mig för en säd på jorden och förbarma mig över henne, som i ogunst var, och säga till det, som icke var mitt folk: Du är mitt folk, och det skall säga: Du är min Gud.’ Hosea 2: 14—23.

Han säger, att han skall skilja henne från Baalims namn. Alla kyrkonamn eller organisationsnamn härleda sig från och tillhöra Baalim. Det blir då slut med alla namnkyrkor och dithörande sektväsen. Han säger också, att Han där och då skall borttaga kriget och vad som hör till det. Härav förstå vi, att ökentillståndet torkar upp allt som strider mot Guds intresse. All plantering, som Gud ej planterat, ryckes upp med rötterna.

I de sista verserna av det föregående kapitlet talar profeten om insamlingen av både Israel och Juda och visar, att de vid denna insamlingsrörelse skola sammanfogas till en enhet. Han säger således:

'Men talet på Israels barn skall varda liksom sanden i havet, den man varken mäta eller räkna kan, och det skall ske på det rum, där man till dem sagt haver: I ären icke mitt folk, där skall man säga till dem: O, i levande Guds barn. Ty Juda barn och Israels barn skola sammankomma och skola hålla sig alla under ett huvud och draga upp utur landet, ty Jisreels dag skall vara en stor dag.'

En sådan samling av Jakob, nationernas trälar, har icke förekommit i det flydda, undantagandes rörelsen ut från Egypten, och vid den tiden hade detta folk icke varit uppdelat i två skilda hus. Det skedde omkring 975 f. Kr. eller i början av konung Rehabeams regering. Från den tid, de 10 stammarna skilde sig från Davids tron, ha de kallats och varit de förlorade stammarna, men nu i den förestående arbetarrörelsen, som leder ut i öknen, skola de återförenas."

Vi svarade genom vår predikant: "Detta kan väl inte tillämpas på kristendomens område, och det står ej heller något därom i det nya testamentet." —

"Huru läsa ni då er bibel? Jag vill visa er, att det nya förbundet grundades på just denna profetia om Guds folks utgående i öknen. Var icke Johannes, Kristi förelöpare, en ökenpredikare? Och varför var han det? Han var det i uppfyllelse av profetian i Es. 40:de kap., så långt den då uppfylldes. Ökenverket, som också Jesus fortsatte, avstannade vid Kristi korsfästelse och ligger nere under hedningarnas tidsålder men återupptages på morgonen av Herrens stora dag. Ökenpredikan avslutas med: 'Ty si, Herren kommer väldeligen, och hans arm skall varda rådande... Han skall föda sin hjord såsom en herde. Han skall församla lammen i sin famn och bära dem i sitt sköte och fodra de lamm-digra.' Es. 40: 10, 11.

Detta vittnar ju om ett ökenverk i likhet med det av Moses utförda. Den apostoliska församlingen, påverkad av Kristi evangelium, sålde ju också ut allt för att intaga en ställning liknande Johannes' och mästaren Kristus'.

Och vad beträffar den profetiska förutsägelsen om denna ökenrörelse nämligen att det nya testamentet icke skulle omnämna den, så vill jag nu visa er, att Jesu vittnesbörd är allt för tydligt för att kunna förbises eller missförstås. Uppenbarelseboken innehåller ju Guds avslöjande av framtiden och Guds folks slutliga seger över sina fiender. Bokens inledning intygar det. Det står nämligen: 'Jesu Kristi uppenbarelse, vilken Gud gav honom för att visa hans tjänare, vad som snart skall ske' etc. Bland detta, som skall ske, står det om öknen och Guds folks vistelse i öknen. Vi läsa t. ex. i det 12:te kap. följande:

'Och ett stort tecken syntes i himmelen: en kvinna, klädd med solen, och månen under hennes fötter, och på hennes huvud en krona av tolv

stjärnor. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Och det syntes ett annat tecken i himmelen, och se, en stor röd drake, som hade sju huvud och tio horn och på sina huvud sju diadem. Och hans stjärt drog med sig tredjedelen av himmelens stjärnor och kastade dem på jorden. Och draken stod framför kvinnan, som skulle föda, på det att, när hon hade fött, han skulle uppsluka hennes barn. Och hon födde ett gossebarn, som en gång skall styra alla folk med järnspira, och hennes barn vart uppryckt till Gud och till hans tron. Och kvinnan flydde till öknen, där hon har en plats beredd av Gud, att man där skall nära henne ett tusen två hundra sextio dagar.” —

”Men har icke den första versen där avseende på den apostoliska församlingen? Så ha vi förstått det”, sade vår predikant.

”Jo, det är riktigt. Det symboliska språket är vittomfattande, och de symboliska bilderna beteckna icke bara en del av ett föremål utan det hela. Kvinnan, som där omnämnes, är densamma som profeterna omtala, t. ex. Esaias i det 54:de kap. Där säger profeten:

’Ty den dig gjort haver, han är din man; Herren Sebaoth är Hans namn; och din förlössare den Helige i Israel, den all världens Gud kallad varder. Ty Herren haver låtit dig vara uti det ryktet, att du är såsom en övergiven och av hjärtat bedrövad kvinna och såsom en ung hustru, den bortdriven är, säger din Gud. Jag haver uti ett litet ögonblick övergivit dig; men med stor barmhärtighet vill jag församla dig. Jag haver uti vredens ögonblick som snarast gömt bort mitt ansikte för dig; men med evig nåd vill jag förbarma mig över dig, säger Herren din förlössare.’

Denna kvinna betecknar Jakobs hus i sitt övergivna tillstånd bland nationerna. När Kristus kom första gången, var, som jag redan visat, Juda hus, de två stammarna, kvar i löfteslandet, och Kristus korade av dem en representation, nämligen de tolv apostlarna. Dessa betecknas med de tolv stjärnor i kronan tillhörande kvinnan. Den apostoliska församlingen, såsom den beskrives i Apg. 3:32—35, utgjorde själva kronan. Men kvinnan betecknar alla stammarna i deras från förbundet skilda men åter genom insamlingen hopförda och enligt förbundet förenade ställning.

Genom Kristi första ankomst förfärdigades hennes krona, betecknande hennes inför Gud upphöjda och erkända ställning under det ledareskap, som leder henne till ett sådant tillstånd, att denna krona passar på hennes huvud. Kristus såsom sanningens sol ger prägeln och glansen till kronan. Att hon har månen under fötterna betecknar hennes vandring ut från Egypten; en skugga kastad från den verklighet, som nu förestår.”

Vi frågade: ”Vad vill ni då göra med den 2:a versen, där det står, att kvinnan är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda?”

Han svarade: ”Eder fråga leder åter till nya bevis för insamlingen av Jakobfamiljen under omständigheter, jag redan anfört. T. ex. Mika 5:2—4:

'Och du Bethlehem Ephratha, som liten är ibland de tusen i Juda, utav dig skall mig den komma, som i Israel en herre vara skall; vilkens utgång varit haver av begynnelsen och av evighet. Han låter plåga dem allt intill den tiden, att hon, som föda skall, fött haver; så skola då de hans överblivna bröder igenkomma till Israels barn. Men han skall träda fram och regera uti Herrens kraft och uti sin Herres Guds namns härlighet; och de skola bo säkert, ty han skall på den samma tiden varda härlig så vitt som världen är.'

I detta vittnesbörd inbegripes Kristi både första och andra ankomst. Den långa mellanliggande tiden utmärkes såsom en plågotid. Kristus, den förstfödde, framträdde i akten, då kronan framalstrades. Himmelen intog honom intill tiden för den andra akten, då Sions barn skola födas, och därmed menas just det omvändelseverk, som Gud skall utföra i öknen. Därför säger Han om kvinnan, att hon i sitt havande tillstånd var föremål för drakens — krigsmaktens — förföljelse, samt att hon flydde till öknen, och att hon där födde sitt barn.

Vi invände: 'Men det står ju, att hon födde blott ett barn — ett gossebarn — huru kan man få det att betyda många?' —

'Låt mig framställa en fråga till er: Paulus säger om Abrahams säd, om vilken Gud sade till Abraham att den i antal kunde jämföras med himmelens många stjärnor, att den är Kristus. Huru förstå ni det? — Eftersom ni ej svara, vill jag klargöra min mening därom. Kristus betyder Messias — den himmelskt smorde konungen. I och genom honom skola alla profetiska löften och förutsättningar framalstras. Allt sker genom honom och för hans skull. Han representerar därför hela Guds riktsverk såsom huvudet för det hela.

Gossebarnet betecknar hela regeringsklassen, som i öknen utbildas till konungar och präster för Kristi rike i den kommande världen. Denna klass framfödes genom kvinnan, medan hon är i öknen. Det är detta gossebarn — arvingarna med Kristus till den nya världens rikstron — som drakenmakten vill hindra att födas, ty denna födelse innebär drakenmaktens undergång. Antalet, som kommer som en följd av detta gossebarns födelse, är bestämt till 144,000. Födelseakten förklaras i det 7:e kap. att beteckna en besegling av ett visst antal av 'alla Israels barns stammar'. Beseglingen betyder detsamma som stadfästelsen av profetians ord i och genom dem som framalstras som en följd av dess förverkligande.'

Vi frågade: 'Huru länge skall kvinnan vistas i öknen, och var skall hon där få sin föda?' —

'Det står ju ganska tydligt i den 6:e versen: 'Och kvinnan flydde till öknen, där hon hade en plats beredd av Gud, att man där skall nära henne ett tusen två hundra och sextio dagar'. Det är 3½ år.' —

”Men det står ju, att hennes barn blev uppryckt till Gud och hans tron.” —

”Ja, för att hindra krigsdraken att uppsluka gossebarnet lägger Gud sin skyddande arm omkring det och ger det tronmakt, en himmelsk försvarsmakt, varmed det besegrar draken.” —

”Detta kan väl icke betecknas med att det blir uppryckt till Gud?” —

”Det är symboliskt tungomål, och detta skildrar tillstånd och omständigheter ur synpunkter, som lättast i få ord kunna uppfattas. Sammanhanget visar ytterligare meningen med denna uppryckning till Gud och hans tron. Vi läsa:

”Och det vart en strid i himmelen. Mikael och hans änglar började strida med draken, och draken stred och hans änglar.” Detta förklarar uppryckningen av gossebarnet till Gud och Hans tron. Himmelen utgör stridsfältet. Draken är beskansad där, innan Mikael och hans änglar bekriga honom.”

Vi svarade: ”Det där förstå vi icke alls. Att draken är i himmelen må väl vara fel.” —

”Låt mig kalla er uppmärksamhet till en sak, som jag vet, att ni förstå. Draken i dess utpräglade dragoniska väsen betecknar krigsarmén. T. ex. dragoner härleder sig från spanska dragon eller italienska dragone, på svenska draken. En på hästars rygg flygande kolonn av krigare med dragna svärd utgjorde ursprungligen militärkraften, som slog ned och besegrade vad den ansåg vara fiender. Härav uppkom militarismen, som vidare utbildats i infanteri, artilleri o. s. v.”

Vi invände: ”Men militarismen är väl icke i himmelen?” —

”Jo, på liknande sätt som gossebarnet uppryckes dit. Bedja icke prästerna i alla de s. k. kristna länderna Gud välsigna och ge seger åt stridsskarorna, när de tåga i fält? Rysslands präster bedja: Gud, låt från din tron utgå kraft till skydd och värm för våra krigare och giv dem seger över våra fiender. Och när de segra och t. ex. många tusen tyskar falla för deras krigares svärd, hålles högtidlig gudstjänst i kyrkorna, och där lovprisas Gud, för att Han hört deras bön och besvarat den. Allt detta sker ju i tanke och mening, att de stå inför Gud och Hans tron. Likaledes göra de övriga nationerna, och alla sätta de sin tröst till militarismen och Guds särskilda välsignelse över dess dödande vapen.

Den kyrkliga institutionen är ju med att representera Gud och hans himmelska välsignelse; när så denna institution sammanlänkar sitt andliga inflytande med krigsmakten och litar på den som landets både andliga och allmänna skyddsvärn, så är ju denna skyddskraft enligt deras mening förbunden med himmelen och Guds tron.

I mikaelstriden sker en uppenbar och till alla överraskande ändring. Mikael och hans änglar, ombud och representanter, besegra draken och avkläda honom och allt som står förbundet med honom, all andlighet och föregivna gudsdyrkan. Guds tronmakt bevisar sig då stå förbunden med kvinnan och hennes barn, så att när draken tror sig kunna uppsluka det försvarslösa 'gossebarnet', griper Guds tronmakt in och gör, att barnet i stället besegrar draken och avkläder honom och hans änglar (tjänsteandar) all den härlighet, som de omgivit sig med, och de falla från sin till himmelen upphöjda ställning som ett avskyvärt väsende."

Vår predikant svarade: "Skulle sådan ändring kunna ske med militarismen, så skulle väl Gud med särskild makt även ingripa i det kyrkliga förhållandet, ty detta utgör ju staternas andliga och moraliska stöd både i krig och fred. Och så länge den andliga makten äger bestånd, är allt annat betryggat, därpå kan man vara säker." —

"Ja, ni har alldeles rätt däri. Så länge folket lever i den tron, att den andliga makten är av och har sitt bestånd i Gud, så länge äga nationerna bestånd både i krig och fred, ty folkmakten underhåller det hela. Men när Gud griper in för att bryta lös Jakobfamiljen och föra den till sig, så tager han nog till sådana medel, som verka och orsaka vad Han vill ävågabringa."

"Det måste då bli någonting alldeles nytt, som förr aldrig varit känt", svarade vi. —

"Nej, det är icke nödvändigt. Han förlössade ju sitt folk från Egypten medelst de tio plågorna, som Han gav Moses makt att framkalla. Och så ha vi ännu ett exempel, som visar, huru Gud förmådde ändra folkets sinne i Israel med avseende på den där rådande andligheten. Elias stod ju ensam emot 850 präster, som hade hela folket och konungamakten på sin sida. Likväl drev profeten igenom sin himmelska mission, så att resultatet blev, att hela den storslagna andligheten med alla dess högt uppburna representanter föll från himmelen som ett orent kläde, som hela folket avskydde, och prästerna utrotades." —

"Ja det var torkperioden, som vållade det, och folket hade ju blivit bedraget av en falsk andlighet, som Baals profeter hade lett dem i. Men vi ha ej med Baalism att göra, ej heller står det i nya testamentet om, att någon sådan där torkperiod skall inträffa, för att Gud skall provsätta de kristna, såsom Han gjorde med Israel. Vi tro alls icke, att Han har sådan mening med oss." —

"Nej, Israel trodde nog ej heller något sådant, förrän provsättningen grep in. Så länge Gud lät regn falla på jorden, kände de sig trygga och säkra, bedrevo sin gudsfruktan och byggde stortartade tempel, och prästerna utförde en prunkande gudstjänst.

Det var bara Elias, som oroade dem, men så drevo de honom i landsflykt, och då trodde, de sig säkra. Men den där torkperioden, han hade bebådat dem, kom. Trots alla böner om regn förblev himmelen lika hård och tillsluten. Gud ville skilja folket från den falska gudstjänsten och föra dem till sig. Därför lät han dem hungra och törsta, tills nöden tvingade dem att i grund och botten undersöka, vari orsaken låg, att Gud så straffade dem.

Ni sade, att det nya testamentet icke innehåller något, som vittnar om, att de kristna skola hemsökas av någon särskild torkperiod eller direkta straff för falsk gudstjänst. Ha ni aldrig läst Upp. 11: 1—6? Se ni inte, att där står det tydligt, att Jesu vittnen, där omnämnda, ha makt att tillsluta himmelen, så att det icke regnar på 1,260 dagar, d. ä. 3½ år? Det blir ju Eliatiden, som då gengår på kristenhetens område. Och vad beträffar plågorna, varmed Moses skilde Israels barn från Egypten, så säger ju Herren om dessa sina vittnen, att de också 'hava makt över vattnen, att förvandla dem till blod och att slå jorden med allehanda plågor, så ofta de vilja'. Detta förutsätter ju, att både Moses' och Elias' kraftmedel komma att användas och det för samma ändamål, som förebilderna utvisa.

Ni sade, att ni som kristna icke ha med Baalism att göra. Jag är av annan övertygelse och vill söka att med ojäviga vittnesbörd klargöra min mening därom. Jag frågar då först: Vad menas med Baalismen? Baal eller Nimrod var en tempelbyggare. Han byggde Babels torn och lade grunden till staden Babylon. Han ledde folket till att bygga ett torn och göra sig ett namn (1 Mos. 11). Han blev för detta förgudad och ansågs vara en inkarnerad gud och erhöll namnet Baal, som betyder Herren. Alla, som bygga tempel och inrätta gudstjänst i förbindelse därmed samt antaga ett kyrkligt namn erkänna och ära Baal nu lika mycket som under det gamla förbundet. I ljuset av Kristi evangelium är detta ett mera avskyvärt avvikande från Gud än Israels överträdelse på Elias' tid." —

"Nej, nu går det för långt!" ropade vi i korus. "Det där kan ni inte bevisa." —

"Vänta och lät mig anföra mina bevis. Ni medgiver, att ingen annan grund (tempelgrund) kan läggas, än den, som är lagd, vilken är Jesus Kristus. Och templet, byggt på denna grund, huru ser det ut? Därpå svaras i Ef. 2: 19—22:

'Alltså ären I icke numera främlingar och gäster utan medborgare med de heliga och Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Jesus Kristus själv, i vilken hela byggnaden sammanfogas och växer till ett heligt tempel i Herren, i vilken även I med uppbyggens till en Guds boning i Anden.'

Detta visar, att de på Kristus verkligt troende utgöra tillsammans nya förbundets tempelbyggnad, den allena, som Gud erkänner såsom Kristi tempel. Lägga vi så härtill Ebr. 3: 4—6, så är det tillräckligt bevisat, att den som avviker från denna tempelgrund och tempelbyggnad, antager och i sin gudsdyrkan erkänner Baalismens tempelgrund och gudstjänst. Att de driva det i Jesu namn, gör det bara mera syndfullt och bedrägligt.

'Ty varje hus bygges av någon, men Gud är den, som har byggt allt. Och Moses var väl trogen i hela hans hus såsom tjänare för att vittna om det, som skulle talas, men Kristus såsom Son över hans hus; och hans hus äro vi, om vi annars hålla hoppets frimodighet och berömmelse fast intill änden.'

Vi invände: "Man kan väl ha en tempelbyggnad, kyrka eller tabernakel förutan att erkänna Baal och hans verk." —

"Man visar ju sin tro med sina gärningar. Om ni som stöd för er tro kunna bevisa, att Belial och Kristus kunna förlikas, då må ni däri ha hugsvalelse. Men Paulus säger i 2 Kor. 6: 15—17, att detta går icke. Så fort man avviker från tempelgrunden, som tillhör nya förbundet, så går man över till Baal och bygger sitt andliga hus på hans tempelgrund."

Vi invände: "Jerusalems tempel var ju också byggt av dött materiel, och Gud hade själv bjudit, att det skulle byggas och invigas till hans ära."

"Ja, men det tillhörde ju det förebildande förbundet, där allt utvecklas materiellt. Så mycken kännedom ha ni väl om Kristi evangelium, att hela dess verk bygges av Anden, och att allt är andligt. Det är av en ny skapelse, såsom Paulus säger i Kol. 5: 17.

'Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blivit nytt.'

Ni veta väl, att Jerusalems tempel förstördes enligt Jesu förutsägelse samt att varken han eller hans apostlar byggde något materiellt tempel. Om de hade gjort det, så hade de ju förnekat tempelgrunden, Kristus lade. Denna var levande, och någon död byggnad kan ej byggas därpå. Och så veten I, att alla döda tempel bära ett särskilt namn samt att alla dessa namn skilja Guds folk från varandra. De dela Guds folk i grupper.

Nu kanske ni börja inse, att en Elietid är lika behövlig nu för att skilja folket från Baalismen som fordom i Israel. Det är medelst denna skilsmässa, som draken och hans änglar falla från sin till himmelen upphöjda ställning." —

'Men Kristi evangelium förbliver dock detsamma, om vi förena vår gudstjänst med materiella tempel eller icke. Detta lovar oss en salighet däruppe hos Gud i himmelen i all evighet, och dit gå vi genom döden', sade vår predikant.

”Om ni hade förmågan att själva bedöma innebörden av dessa edra ord i ljuset av Kristi evangelium, så skulle ni övertygas om, att er lära är baalistisk och härleder sig från solkulten, ja, att det är solkultens baallära, som lett er till denna er tro. Det är ingen som går till himmelen, så säger Kristus i Joh. 3: 13. Icke ens hans direkta lärjungar fingo något löfte om att gå dit, ty han sade till dem: ’Dit jag går, kunnen I icke komma.’ Joh. 13: 33. Han hade sagt judarna detsamma och återupprepade det till lärjungarna: ’Mina barn, ännu en liten tid är jag med eder; I skolen söka mig, och såsom jag sade till judarna: dit jag går kunnen I icke komma, så säger jag ock nu till Eder.’

Paulus är i vissa fall anförd som auktoritet, men i fråga om att gå till himmelen och Gud, så äro hans ord vanligtvis antingen förvrängda eller gjorda värdelösa. Han säger ju så tydligt i 1 Tim. 6: 16, att Gud bor i ett otillgängligt ljus, vilket ingen människa har sett eller kan se, varför kan man då tro och tala om att gå till Gud och himmelen?”

”Nej, hör nu! Antingen är hela kristenheten bedragen eller också — ja, vad skall jag säga”, sade vår predikant.

”Säg att det är lögn, som jag anført ur bibeln, så komma ni lättast ifrån det. Att hela kristenheten är bedragen, liksom Israel var genom baalprofeternas solgudalära, det är icke svårt att bevisa. Det står i vittnesbördet om Mikael's strid med draken och hans änglar, att den gamle ormen, inspiratören till drakenutvecklingen och allt som hör dit, ’heter djävul (bedragare) och satan (motståndare), som förvillar hela världen’. Kunde han med sina ord bedraga våra urföräldrar, där de i själva paradiset hade tillgång till att höra Guds röst direkt från Hans egen mun och stodo oskyldiga inför honom, så kan han väl med liknande förvrängningar av Guds ord bedraga avfallets barn. Han har också grundligt gjort det, och därför kommer hemsökelsens dag.”

Vår predikant gjorde följande anmärkning: ”Om avfallet och avsondringen från Gud och Hans evangelium är så allmänt, som ni framställer det, tror ni då, att hela kristenheten går förlorad?”

”Det är provsättningen, vilken nu förestår, som kommer att avgöra vilka som frälsas eller förkastas. Alla få liknande tillfälle som våra urföräldrar i provsättningen inför kunskapsträdet av gott och ont.” —

”Huru skall det tillgå?”

”Ja, vore det icke för att ni behäskas av ett falskt evangelium, ett lärosystem, som alldeles bortskymmer det riksmål Kristi evangelium framställer, skulle ni redan ha klart för er, huru provsättningen kommer att utföras. Ni erkänna, att judanationen provsattes genom Kristi första ankomst, och att som en följd därav nationen med sitt härliga tempel, stad och allt det övriga gick

under och drevs i fångenskap bland hedningarna. Nå, detta utgjorde en förebild till vad som förestår kristenheten. Ni veta också, att samma provsättning avskiljde en klass av folk, som genom sin tro på Messias undkom och på ett underligt sätt bevarades genom alla de faror, som träffade de övriga. Denna skugga kastades från vad vi nu ha framför oss som en oundviklig verklighet.” —

”Men ändamålet med en dylik provsättning nu synes oss vara ur led med den uppfattning vi i likhet med övriga kristna ha om Kristi återkomst. Han kommer ju att genom sina änglar sammanhämta de sant troende och taga dem med sig till himmelen”, invände vi.

”Ni kunna ju icke med en enda text bevisa, att han återgår till himmelen, varför anföra ni då denna oskriftenliga uppfattning? Jag vet nog alltför väl, att ni ej ha någon annan utväg, därför att solkultens evangelium har alldeles bortskymt Kristi rike från eder trosblick.”

”Kristi rike ja, var finns det? Hans rike är ju icke av denna världen. Det måste därför finnas däruppe i himmelen.” —

”Ja, enligt solgudaläran men icke enligt Kristi evangelium. Låt mig nu fästa er uppmärksamhet vid några texter, som rikta trosblicken med avseende å Kristi rike i en helt annan riktning. Vi läsa först Ebr. 2: 1—8:

’Fördenskull böra vi så mycket mer akta på det, som vi hava hört, att vi icke till äventyrs gå förlorade. Ty om det ordet blev fast, som genom änglar var talat, och all överträdelse och olydnad har fått sin rättvisa lön, huru skola då vi kunna undfly, om vi icke hava aktat en sådan frälsning, vilken sedan hon först av Herren vart predikad, har från dem, som hava hört det, kommit bekräftad till oss, då Gud därjämte vittnade genom tecken och under och mångahanda krafter och genom utdelanden av den Helige Ande enligt sin vilja? Ty icke var det under änglar han lade den tillkommande världen, om vilken vi tala. Men någon har någonstädes betygat och sagt: ’Vad är en människa, att du tänker på henne, eller en människas son, att du låter dig värda om honom?’ Du har låtit honom en liten tid vara mindre än änglarna; med härlighet och ära har du krönt honom och satt honom över dina händers verk. Allt har du lagt under hans fötter. Ty i det att han underlade honom allt, har han icke lämnat något, som icke är honom underlagt; men ännu se vi icke allt vara honom underlagt.’

Ni säga er vara frälsta, födda på nytt och troende på Jesus etc. Prova nu er trosuppfattning på denna text, så få vi se, huru den utfaller. ’Ty icke var det under änglar Han lade den tillkommande världen, om vilken vi tala.’ Den tillkommande världen är den värld, som Kristi evangelium ställer för troende. Det är denna värld Kristus kom för att frambringa. Men under den tid, som Gud givit till nationerna, har himmelen upptagit honom.

När han nu återkommer, skall allt läggas under hans fötter. Petrus uttalar sig därom således:

'Sedan han nu genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern fått löftet om den Helige Ande, har han utgjutit detta, som I nu sen och hören; ty icke har David farit upp i himmelen, men han säger: 'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.'

David var Israels konung i det förebildande riket, likväl har han ej farit till himmelen och Gud, men sonen, som har löfte om att ärva allt det Gud har skapat, upptogs till himmelen och Gud i förväntan på tiden, då hans riksspira skall besegra den värld, som är och bereda rum för den tillkommande världen.

Ni, som sagt, vilka bekänna er att vara omvända till Gud, borde väl förstå t. ex. följande vittnesbörd:

'Ty dem som en gång hava blivit upplysta och smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av den Helige Ande och smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter.'

En genom Kristi evangelium sant omvänd människa har delaktiggjorts av den Helige Ande och smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter. Dessa krafter ge sig tillkänna genom sin omskapande förmåga. De omskapa sinnet och undertrycka därmed alla syndfulla laster och stygga vanor och inverka till renhet och ett sunt, moraliskt liv, fritt från allt som orenar och ohelgar sinne, själ och kropp. Hoppet om en ny värld, där synd, förgängelse, förtryck och lidande icke finnas, framalstras av den nya världens krafter, och i Kristi återkomst och kungliga rörelse ser detta hopp riket och förlossningen, som därmed förbindes.

Det var detta hopp, som inspirerade Kristi lärjungar att hålla ut i de grymma förföljelser, som förelågo dem. De hade fått löfte av konungen för den tillkommande världen att där få sitta på troner och härska över Israels släkter. Matt. 19:28. Han försäkrade dem om, att de för sina lidanden skulle få särskild belöning, i det han sade:

'Men I ären de, som hava förblivit hos mig i mina frestelser. Och jag överlåter ett rike åt eder, såsom min Fader har överlåtit det åt mig, på det att i mån äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner och döma Israels tolv släkter.' Lk. 22: 28—30.

Och till hela den troende skaran sade han:

'Frukta icke, du lilla hjord; ty det är eders Faders goda behag att giva eder riket.' Lk. 12: 32.

Men i allt hans tal förekommer icke ett ord om, att de skulle gå till himmelen.

Nu kanske ni förstå mig, när jag besvarar er fråga om provsättningen. Emellan den närvarande och den tillkommande världen

ligger öknen, till vilken kvinnan föres. Öknen framträder som en följd av världskriget, revolutioner, torkperioden och den allmänna nöden. Den närvarande världen går sin undergång i möte, under det den tillkommande tränger på med sina krafter. Kristus har ju förutsagt, att Guds rike skall komma med kraft, och att Elias måste komma före Guds rikes kommande. Mark. 1: 1, 11. Elias och torkperioden höra ihop.

Under denna period utför Kristus sitt skördeverk, som har till mål att skilja Kristi efterföljare från de övriga samt att 'hämta tillhopa (driva tillsammans) ur hans rike alla förargelser och dem som göra orätt'. Matt. 13: 38—42. Änglarna deltaga i detta skördeverk och sammanhämta de utvalda. Och varthän föra de dem? Detta visa andra texter, t. ex. Matt. 25: 6—10 och Upp. 3: 7—12.

Väggen, som reser sig mellan den närvarande och den tillkommande världen, har en dörr, genom vilken de visa genom Guds ords upplysning ledda jungfrurna ingå i den nya världen. De, som ledas av solgudalärans evangelium, se icke denna dörr utan, likt judarna gjorde vid Kristi första ankomst, ropa på Messias att komma dem till hjälp, under det att de höllo den de hade korsfäst för en bedragare. När nöden griper in som värst, så komma nu de fåvitska att ropa på hjälp ovanifrån, medan de blint nedtrampa evangelium om riket och dem som förkunna det.

Dörren till riket leder genom templet — Kristi levande tempel — ty det, likt det förebildande tabernaklet, upprättas i öknen. Därför säger Herren i sitt vittnesbörd till den filadelfiska församlingsgrenen: 'Jag har ställt inför dig en upplåten dörr, vilken ingen kan tillsluta . . . Den som övervinner, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel' etc. Detta visar ju, att templet iordningställes i förbindelse med den upplåtna dörren, och det hela utgör Guds planlagda väg att leda sitt folk till sig ut från den värld, där ondskans och lögnens förvillande makter hållit dem förskingrade och i främlingskap. Genom tempeldörren leder vägen till den nya världen, som omfattar en förnyelse av både himmelen och jorden, och det hela sammanfattas i ett lycksaligt hem för Guds folk i förening med himmelens änglaskaror."

Vi avlägsnade oss slagna av beundran och vår predikant yttrade: "Är detta sanningen, då ha vi orsak att utropa: 'Vi äro bedragna! Vi äro förlorade!'"

DEN KOSTELIGASTE PÄRLAN.

J. L.

Det är ej många, som förstå sig på pärlor och däribland ett ytterst litet fåtal, som handla med äkta sådana. Däremot finnes en mängd, som driva stora affärer med falska pärlor — d. ä. konstgjorda efterapningar — och denna billiga vara brukas av mängden, vars ytliga smak och fåfänga effektsökeri tillfredsställes därmed.

Äkta pärlor finnas i vissa musslors skal. De äro av olika glans och värde, och många äro de pärlfiskare, som satt livet till för att fånga musslor, ty de få stundom dyka och plocka musslorna på havsbotten vid vissa vikar samt i strömmar och på bankar, där de växa.

Härav förstår man, att en pärlkännare måste vara erfaren och känd med både de äkta och de oäkta — veta vilka faror, som förbindas med sökandet efter de äkta för att kunna bedöma värdet. Med andra ord, han måste vara specialist i sitt fack. En, som aldrig varit i tillfälle jämföra de oäkta med de sällsynta äkta, kan därför icke ha något sinne för de äkta, och det omdömet han ger om pärlor är värdelöst.

Det är med denna inblick i pärlfrågan, vi kunna säga om följande liknelse, att Jesus, för att visa värdet av pärlan, han åsyftade, valde en mycket träffande bild i en handlande, som sökte goda pärlor. Han sade:

”Åter är himmelriket likt en köpman, som sökte efter goda pärlor och när han hade funnit en kostbar pärla, gick han bort och sålde allt det han hade och köpte henne.” Mt. 13: 45—46.

Jesus liknar himmelriket vid åtta olika föremål i en enda sammanhängande kedja, ett pärlband, bland dem köpmannen — en varuomsättare — sökande efter goda pärlor. Alltså en pärlkännare. Han finner sanningen och har så nyckeln till riket. Vid en tid, då allt mognar till fullbordan, kommer himmelriket, d. ä. Guds ords verk bland människorna, i detta lätt misskända utseende. Det är nämligen lika överfullt av Guds ords utpräglare, som det är gott om falska pärlor, att blott en enda med fullt allvar söker efter den äkta sanningen och lyckas finna hela den kosteliga samlingen, varigenom alla gjorda efterapningar avslöjas att vara oäkta. Sanningen besegrar alltid lögnen vid jämförelser, liksom den äkta pärlan överstrålar den konkurrerande konst-

gjorda, när de båda skådas tillsammans i klart ljus. Sanningskedjan i den dubbla planens glansstrålar blottar utprämlingsalstren, som segla under namn av Kristi evangelium. Därför förenas hela utprämlareskaran i att med alla till buds stående medel — varav talarestolen och tidningspressen spela huvudrollen — bekriiga sanningen. Det bästa kännetecken på den äkta pärlans äkthet är, att alla utprämlare, av vad färg de vara må, bli vänner, så snart sanningens strålar träffa deras lögnssamling. De göra sig ett gemensamt broderligt lögnvärn för att kunna fortsätta den vinstgivande handeln med sina värdelösa utprämlingsalster.

Det är ej underligt, att den som finner den allt besegrande sanningens pärla får sälja allt — offra allt — för att köpa sanningen. Men den är värd allt, den kostar.

Sanningen är banbrytare. Gud har inneslutit skapelsekraft i sitt ord, och varje verk, Han utfört genom människor, har kommit genom att någon funnit profetian om just den tiden och utspriit dess skapande ljustrålar till folket. Resultatet uteblir icke men är alltid, vad profeten förutsade. Därför står det, att nya Jerusalem har tolv portar — ingångar eller öppningar, banade av sanningens banbrytare — ”och de tolv portarna voro tolv pärlor; var port för sig var av en enda pärla”. De ha förbundet de troende med Gud.

De, som funnit dessa kosteliga sanningspärlor, ha blivit banbrytare för sina samtida att nå fram till Guds rikets huvudstad.

Den köpman, som finner huvud- eller slutpärlan, åsyftad i denna liknelse, måste följaktligen finna riksplanens nyckel — nyckeln till den förlorade tronmakten, utlovad i Kristus. Denna pärla består av den dubbla planen, som förenar den gamla skapelsen med den nya genom uppståndelseverket i Kristi andra uppenbarelse. Sanningen tar varelsen så helt i anspråk, att han blir oskiljaktig från den. Moses, Johannes döparen och Luther voro sådana vägbanare.

Som belysning på huru sanningen kan undervärderas, vilja vi låta berättelsen om en vittberömd pärlstöld i London tjäna.

Ett dyrbart halsband av äkta pärlor blev stulet, och en belöning på 180,000 kr. utlovades till den som kunde giva upplysningar, ledande till tjuvarnas upptäckande och föremålets återfinnande. I fruktan för upptäckt har den eller de skyldige kastat 59 av de stulna 64 pärlorna, inlindade i gråpapper, på gatan, där en fattig pianofabriksarbetare vid namn Horn fann dem — dock utan att känna värdet av sitt fynd. Han tog av nyfikenhet upp det bruna paketet, som innehöll en tändsticksask full med äkta pärlor och stoppade den i fickan. Han hade ej en aning om att han bar 1,800,000 kr. i fickan. Han visade fyndet för sina

vänner på ett kafé, men icke heller de visste värdet på dessa 'kolor'. De hade aldrig förr sett äkta pärlor.

Horn bjöd ut dem för en sup eller 'drink', men vännerna ville ej våga dryckens värde på miljonfyndet. Ja, just så gör okunnigheten med den dyrbara sanningen. Den kastas bort för ett rus.

Kamraterna vägrade att för 1,800,000 kr. värde ge honom ett glas öl. Han tog en pärla, skönare än de andra, höll upp den mot uppasserskan och ville ge henne den 'för sitt öl', men hon kastade den föraktligt på golvet.

Sedan gick han till polisstationen, och dit hämtades genast juveleraren Meyer, pärlornas ägare, som med strålande ansikte konstaterade, att hans dyrbara, länge eftersökta samling pärlor kommit tillrätta — alla utom sex. Den pärla, uppasserskan försmådde taga i utbyte för en halva öl, värderades till 55,000 kr. men är ännu spårlöst försvunnen.

Detta är en träffande bild, visande huru okunnighet, lättsinne och partisinne kasta ifrån sig den dyrbaraste sanningsgåva, som för en ringa uppoffring kunde lyckliggöra för tid och evighet. När kännaren av både sanning och lögn håller upp den länge fördolda pärlornas pärla, den dubbla planens klart avslöjade sanningar, gentemot de hedniska, grundfalska villolärorna, häpnar man över att se, hur de förvillade människorna omhulda fantasi-fostren och kasta den av alla heliga eftersökta, i Guds ord grundade sanningen, föraktligt ifrån sig.

Det smärtar en djupt, att de andliga utpräglarna lyckats så väl i förfalskningen av Kristi evangelium, att den grövsta heden- domen får heta 'kristendom'. Ja, t. o. m. förföljelse av rääste slag kan anses vara Kristi verk, trots att Kristus blev avrättad av just samma slags förföljare i kyrkans och statens namn och intresse. Detta är betecknande kännemärken, förvissande oss om att pärlan över alla pärlor är funnen, och den, som har himmel- rikets dyrbaraste klenod, får offra allt för att avslöja de oäkta, ty det är äktheten, som gör den så dyrbar. Den omsluter tron- makten. Den representerar det som varit förborgat ifrån skapel- sens början, vilket uppenbaras i och med Kristi kommande i sin Faders härlighet. Det är, med andra ord hemligheten om Kristus. Tänk så ytterst värdelös den dubbla planens frälsningskedja — den från Jehova utgångna riksplanen — är till vår tids festande massor. De välja hellre en enda måltid liksom Esau än att till- ägna sig denna kosteliga pärla, som sluter en helt ny skapelse inom sig.

Den, som länge sökt men ofta varit besviken på vad som kal- lats sanning, kan som ingen annan jubla över sanningen, han efter mycket sökande funnit. I ljuset av denna pärla ha vi tid

efter annan funnit allt flera, tillhörande samlingen, vilka sammanfogats till en enda härlig verklighet, för vilka våra små uppoffringar äro lika med noll. Sök sanningen! Köp sanningen men sälj henne icke! Ty Gud har lust till sanningen, som ligger i det fördolda.

Konungar äro mäktiga, härar äro farliga, kvinnor äro listiga, lögnerna starka, men sanningens pärla besegrar alla. Välsignad vare Gud, vår herres Jesu Kristi Fader, sanningens ursprungskälla, att han låtit någon finna sanningspärlan, den kosteligaste av alla fördolda klenoder.

Pris 10 öre — 5 cents.

